

ROZPRÁVY

Číslo 9.
Říjen 1976

"Kdykoli jsme vítězili, dalo se to
pokaždé více převahou ducha nežli
mocí fyzickou".

František Palacký /1798-1876/

Ideologické zákulisí.

V sobotní příloze melbournského Heraldu z 8. května 1976 byl pod názvem "Snatched for Satan" uveřejněn zajímavý článek Johna Joernase ze Sydney, popisující bizarní krádež v katolickém kostele v Manly, při níž byly mimo jiné odcizeny tři kalichy a monstrance. Zprvu vše vypadalo jako běžné vloupání, spáchané k získání určité hotovosti zpeněžením drahého kovu, z něhož ony kultovní předměty byly vytepány. Když se však zjistilo, že zmizely také ornáty a určité množství svěcené vody, vyslovil místní kněz Carmelo Sciberras podezření, že zločin byl spáchán služebníky Satana, kteří ukradený materiál potřebovali k satanskému kultu.

Joernas se domnívá, že kult Satana je v Sydney rozšířen, i když se veřejnost o jeho existenci mnoho nedoví. Uvádí v této souvislosti dva roky starý případ dvou odborných lékařů z Macquarie Street, o nichž jedna bývalá ošetřovatelka z jedné soukromé nemocnice na North Shore vyrazila, že pravidelně celeb-rovali "černou nši" pro pacienty a zaměstnance, spojenou s různými obřady černé magie.

Existence černé magie nám není zcela neznámá a jistě každý z nás slyšel nějakou zkažku o všelijakých babách-kořenářkách, které za starých časů vykonávaly funkci dnešních lékařů, a když se jejich lektvary a kořínky ninuly žádaným účinkem, hledaly zařikávání pomocí v říši temot. Tentéž byla také hledána pomoc když šlo o porostu na nepříteli, o úspěch v kariéře, obchodech či lásce. V české literatuře se s takovými situacemi setkáváme u Jiráska/ Bratrstvo/, Baara/ Lásky/, a hlavně u Karolíny Světlé. Kdo by si nevzpomněl na rychtárku a starého Mikuse z Vesnického románu! Mám však dojem, že v této čtenbě je praktikování černé magie připisováno většinou lidí prostým, nevzdělaným nebo pomateným. Jak si však vysvětlit skutečnost, že dva odborní lékaři v osvětleném 20. století celebrují černou nši? Vždyť to musí být lidé s nadprůměrně vysokým I.Q! Je nám přece známo, jaké požadavky klade lékařské studium na intelekt kandidáta, jak si lékařské fakulty vybírají nejlepší z nejlepších a pak ještě pořádně prosívají. Kdo může nahlédnout do nitra těch zmíněných dvou lékařů a porozumět tomu, co se v nich děje? Věřím, že i ti lidé v mocný duchovní princip zla, stojící za všemi těmi nesčetnými zločiny, spáchanými v lidských dějinách, i za tím nezměrným nořen utrpení, a dávají se dobrovolně a s jasným vědomím do služeb tohoto principu? V každém případě nás tento případ upomíná spíše na Fausta z Goethovy truchlohry, než na rychtárku z Vesnického románu...

V novější době se objevují stále častější spekulace, byl-li Karel Marx satanistou. Otřásající utrpení, kterému jeho doktrína podrobila velkou část lidstva, vede mnohé lidi k závěru, že za Marxovým géniem musí stát ďábelský princip, neboť jen ten mohl zplodit tak gigantické kvantum zla. Toho názoru je na příklad pastor Wurmbrandt z "Voice of the Martyrs", Robert Burgin z "Fatima International", Rolix Henel, autor spisu Genius and Richness, a jiní.

Zajímavé je, že levičácký západoněmecký ilustrovaný týdeník Der Stern se v nedávné sérii článků o Marxovi/ čísla 9 až 18, roč. 1975/ zabývá v č. 10, str. 68 jeho záhadnou poesií a o básních, v nichž Wurmbrandt a Burgin vidí jasné svědectví satanismu, píše: " In Wirbel seiner hin und her reissenden Interessen, der durchzechten Nächte und des Unnasses, in dem er lebte, gedieh nichts Endgültiges, und Marx, der doch sein Genie spürte, litt darunter und grollte dem Leben. Seine Verse spiegelten das. Sonderbar Destruktiv- Rachsüchtiges durchzog seine Reime, merkwürdig Brodelndes, befreundlich Monomanisches". / Ve víru jeho sen a tan se snýkajících zájmů, prohýřených nocí a nevázanosti, v níž žil, nepodařilo se mu nic dokonalého, a Marx, jenž v sobě jasně cítil génia, tím trpěl a měl zlost na život. To se zrcadlí v jeho verších. Zvláštní ničivá pomstychtivost proniká jeho rýmy, něco pozoruhodně vrčícího, podivuhodně bláznivého...".

Ti, kteří studovali život Marxův vědí, že to byl flander, povaleč a vagabund non plus ultra. Nechci se zde zabývat jeho zhýralostí, která by se spíše hodila jako námět pro úspěšný pornofilm. Chci jen zdůraznit, že tento "spasitel" dělnické třídy nikdy poctivě nepracoval a peníze měl jenom tehdy, když se mu podařilo někoho "pumpnout" / nikdy vypůjčené peníze nevrátil a nikdy za ně nikomu nepoděkoval/.

Báseň, na kterou se všichni odvolávají, má nadpis "Des Verzweifelnden Gebet" t.j. "Modlitba zoufalujícího". Chci se v této stati trochu zabývat její obsahem, závěr však nechť si udělá čtenář sám. Chci připomenout, že je to jedna z básní ze sbírky "Dichtungen aus den Jahre 1837 - Gedichte meinen teuren Vater zu seinen Geburtstage 1837 als schwaches Zeichen ewiger Liebe". Kde lze najít její původní text? V uvedených sebraných spisech: Marx-Engels Gesamtausgabe, Erste Abteilung, Band I, Zweiter Halbband, Im Auftrage des Marx-Engels Instituts Moskau herausgegeben von D. Rjazanov, M.E. Verlag G.m.b.H. Berlin, 1929, strany 30-31.

Poněvadž tyto sebrané spisy jsou dnes těžko dostupné, uvádím plný text básně:

Des Verzweifelnden Gebet:

"Hat ein Gott mir alles hingerissen,
Fortgewälzt in Schicksalsfluch und Joch,
Seine Welten - alles - alles - missen!
Einst blieb, die Rache blieb mir doch!

"An mir selber will ich stolz mich rächen,
An den Wesen, das da oben thront,
Meine Kraft sei Flickwerk nur von Schwächen,
Und mein Gutes selbst sei unbelohnt?

"Einen Thron will ich mir aufbauen,
Kalt und reisig soll sein Gipfel sein,
Bollwerk sei ihm übermenschlich Grauen
Und sein Marshall sei die düst're Pein!

"Wer hinaufschaut mit gesundem Auge
Kehre totenbleich und stumm zurück,

Angepackt von blinden Todeshauche,
Grabe selbst die Grube sich sein Glück.

"Und des Höchsten Blitze sollen prallen
Von dem hohen, eisernen Gebäu,
Bricht er seine Mauern, seine Hallen,
Trotzen baut die Ewigkeit sie neu."

Vraťme se nyní k nadpisu básně "Modlitba zoufajícího". Přísně vzato, Marx nikde výslovně neříká, že v básni jsou obsaženy jeho vlastní myšlenky a city. Dává nám jen na vědomí, že vyjadřuje myšlenky a city nějakého zoufajícího si člověka. Nemá pochyby o tom, že básník minulých věků vytvořili tisíce různých postav, jiné dali do úst slova city a názory těchto postav vyjadřující, nikoliv své vlastní. Toto právo básníků a spisovatelů musíme respektovat a nebudeme je za každou cenu a bez pádných důvodů stotožňovat s charakterem jejich děl. Než v případě Marxově existují povážlivé náznaky, že "zoufající" je on sám. Jeho zhýralý způsob života v Berlíně jistě nevedl k duševní pohodě a vyrovnanosti. V době sepsání básně se Marx/práven/ pokládal za zneužitelného genia. Verše, které poslal do "Deutscher Museen Almanach" byly odmítnuty redaktorem Adelbertem von Charisso. V poesii zkrachoval a záhy zažil trpké sklánění i na poli dramatickém. Plánované velké dílo o filosofii římského práva dotáhl na tři sta stran a nedokončil je. Rovněž nedokončil práci na "základech nového metafyzického systému". Čili i když nemůžeme s určitostí tvrdit, že v básni vyjádřil své vlastní city a plány, nebo dokonce pravděpodobně, to je.

Dovolují si zde přeložit do češtiny a interpretovat první sloku:

" Jestliže mi nějaký Bůh vše zbořil,
odvalil v osudové prokletí a jho,
Jeho světy- všechno, všechno Bohu postrádat,
jedno mi zůstalo, zůstalo mi přece jenom ponstá!

Všimněme si výrazu "ein Gott", "jeden z bohů", nebo nějaký Bůh. Znájící Goethed a německou klasiku byli bychoh nakloněni vykládat jej tak, že Marx měl na mysli jednoho z bohů řeckého Pantheonu. Jak se ta první sloka zdá být komponována v duchu Goethově! Jak často se Goethe zmiňuje o Bohu, ale nikoliv o tom, v něhož věří židé a křesťané, nýbrž o jednom z mnohých, jak je uctívali staří Řekové! /Přitom se mi zdá, že u Goethého to byl jen způsob mluvy, "Götterdämmerung" pohanem že nebyl./ Básnil Marx také v jazyce své doby? Užíval pohanské dikce, sniž "by to bral vážně"? Pátá sloka nás přivede do pochybností. Tam se Marx zmiňuje výslovně o "blessed Nejvyššího". Nejvyšší může být jen jeden! "Des Höchsten...", to zní podezřele! Měná přece jen na mysl Boha židů a křesťanů? Nemá to, co následuje v slokách druhé, třetí a čtvrté výpověď proti židovsko-křesťanskému Bohu - jednomu a nejvyššímu? Je-li tomu tak, pak "der Verzweifelte" / a je-li Marx "zoufající", pak Marx sám/ se vzbouřil proti onomu Bohu, v něž jeho evropské okolí věřilo. "Der Verzweifelte" / a Marx sám stotožňuje-li se s ním/ se nezdá být satanistou v tom smyslu, jako jsou služebníky Satana oni dva lékaři z Macquarie Street: "Der Verzweifelte" /Marx?/ neuctívá Satana! "Der Verzweifelte" / Marx?/ sám sebe povýšil na pátního Génia, duch, anděl, který se vzbouřil proti židovsko-křesťanskému Bohu. Pravý náš Bůh!

Pak čtené v druhé sloce:

"Sebe sama chce pyšně nstít
na té Eytosti, jež trní tan nahoře
Má síla že je poutem slátním se slabostí
a né dobro že ná zůstat bez očiňny?

Bůh mi vše pokasil a pošlapal a za to se mu "zoufající" pěkně ponstá. Jak?

Přiznávám se, že při čtení třetí sloky mi běhá mráz po zádech. "Zoufající" sám si vybuduje trůn, jehož vrchol bude studený a obrovský. Nepřipomíná to podezřele Babylonskou věž / Genesis, kap. 11./? Není to konkurence tomu trůnu, na němž podle bible sedí Jahve? Nebo měl "zoufající", tento Satan 19. století, na mysli něco modernějšího, jako na př. Krenl v Moskvě, odkud bude vévodit celému světu? A jak to bude vypadat pod tím trůnem? I na to Marx myslel: "Jeho hradbani bude nadlidská hrůza a jeho maršálken ponurá bolest". Zneuznaný básník a génus se konečně dožije zadostiučinění! Jím nu bude ponurá bolest miliónů v Souostroví Gulag a strach a hrůza těch, na jejichž dveře v noci zaklepe Čeka nebo STB. Jaký to požitek, jaká to sadistická rozkoš pro "zoufajícího" vidět najednou tolik utrpení a strádání, tolik slz a krve, slyšet tolik nářku, pláče a výkřiků mučených!

Ve čtvrté sloce se "zoufající" stane nejen konkurentem Boha/ t.j., že zasedne na trůnu, který si sám zbudoval, na takovém trůnu, na jakém Isaiáš viděl sedět Jahveho v roce smrti krále Uziášse/ viz Is. 6, 2-3/, v této sloce se stane bohorovným. Neboť čtvrtá sloka praví:

"Kdo zdravým okem pohlédne vzhůru/ t.j. k němu trůnu/
nechtě se odvrátí smrtelně bleďý a němý,
uchvácen slepým dechem smrti
a jeho štěstí ať si samo kope hrob."

Marx zná svého soka - Jahveho, Boha židů a křesťanů - až příliš dobře z bible. Marx ví, že jeho hlavní charakteristikou je svatost, t.j. odloučenost. Marx ví, že žádný člověk nesmí beztrestně uzříti Jahveho/ a to ať oken všetečných, neúnmyslně nebo náhodou/. Ve čtvrté sloce si "zoufající" přisvojuje svatost Boha, jak jí rozuměli staří Izraelité. V Exodu, kap. 3 čtete, jak Jahve volal na Mojžíše z hořícího keře: "Nechoď blíže, zuj si boty se svých nohou, neboť místo, na němž stojíš, je svaté. Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův". A Mojžíš zakryl svou tvář, aby nepatřil na Boha.

A v první knize Samuelově, kap. 6 čtete: "A zahubil některé muže z Betsenes, poněvadž nahlédli do archy Jahveho, zahubil jich sedmdesát a lidé drželi smutek, poněvadž Jahve jich z jejich počtu sedmdesát vyhubil."

A nevykřikl Izaiáš po vidění nebeského trůnu: "Běda mně, neboť jsem ztracen. Neboť jsem člověkem s nečistými rty a přebýván uprostřed lidu s nečistými rty. Neboť mé oči viděly Krále, Boha zástupů/ Iz. kap. 6, v.5/.

Víme tedy, odkud je "zoufalcova" / Marxova?/ svatost, t.j. odloučenost, okopírována a proč nikdo nesmí vzhlednout k jeho trůnu!

V páté sloce nás Marx nenechává na pochybách, že vzdor nového Satana proti Bohu bude trvat věčně:

"Nechtě se odrážejí blesky Nejvyššího
od té vysoké, železné stavby.
Jestliže on prolomí noje zdi, noje sály,
vzdorně je věčnost vybuduje znova".

Celá báseň je tak fantasticky příšerná, že ji nožná mnozí čtenáři budou pokládat za žert. Jisté však je, že ty, kteří si přečtou Marxovy sebrané spisy, smích přejde a místo něho jin přejede mráz po zádech.

Nehodlám z této úvahy vyvozovat žádné závěry. Nechtě si čtenář sám zodpoví dvě otázky:

1. Byl "zoufající" Marx sám?
2. Byl Marx atheistou, jak nám chtějí nabulíkovat marxisté celého světa?

Interpretace celých dějin 20. století závisí na odpovědi na tyto dvě otázky.

Bronislav Frýdecký.

-5-

Vážení čtenáři!

Žádáme vás, abyste vzali laskavě na vědomí zněnu
adresy Společenství nového řádu od 1. listopadu 1976

10 Moorhouse Street, Richmond, Victoria 3121,
Australia

ROZPRAVY vydává nepravidelně Společenství nového řádu,
10 Moorhouse Street, Richmond, Victoria 3121, Australia
/ předseda: Dr. Stanislav Hofírek, jednatel: Dr. Zdenko Horný/.